

Нейната глава най-после легна на гърдитъ ми. Въ този моментъ единъ комаръ ме ухапа по клепката на лѣвото око, която веднага се поду, и страшно ме заболѣ. Но азъ не помръднахъ. Змията като че забележи нѣщо и повдигна нервно главата си, разгледа наоколо и почна да се готви да се свие на колело въ пазвата ми.

Положението ставаше вече непоносимо. Краката ми се вдървиха, мравки ме щипѣха по ржцетъ и врата, слънцето ме горѣше, а езикътъ ми се лепѣше за небцето. „Само да не шавна“ — повтаряхъ азъ на ума си, когато усѣтихъ, че подъ гърба нѣщо почна да ме бодe и сърби. Азъ се отчаяхъ вече отъ моето неподвижно положение. Искахъ да се вдигна вече, па макаръ и да ме ухапѣше това отвратително влѣчуго — не можехъ да понасямъ това вече! Изведнажъ чухъ нѣкакво шумоление откъмъ рѣката. Патицитъ се изплашиха и се вдигнаха. Идѣше водата поройно. Сърдцето ми затупа още по-бързо и по-силно, и усѣтихъ, какъ косата на главата ми се вдигаше. Кобрата, възбудена, вдигна главата си отъ моитъ гърди, шията ѝ се наду и почна да ме гледа съ чернитъ си като катранъ очи. Следъ малко тя почна бавно да се спуска отъ тѣлото ми.

А водниятъ шумъ приближаваше сѣ по-близу. Моятъ страхъ се превърна въ треска. Искахъ да скоча и да побѣгна. Но змията не бързаше. Главата ѝ се плъзгаше бавно по прострѣната ми ржка. Въ този мигъ ми-наха бързешкомъ нѣколко голѣми плѣха, и кобрата веднага се изправи надъ моята ржка. Трѣбваше да лежа спокойно още време, когато чухъ, че водата вече до-ближаваше до мене. Азъ бѣхъ застрашенъ отъ друга, нова опасностъ и рискувахъ да се удавя, ако не избѣ-гамъ своевременно.

А кобрата, която можеше да се спаси всѣкога, щомъ се покачи на нѣкое дърво, сега доби настроение да лови